

ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කර ගතහැකිකේ කෙසේද?

ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ සංකල්පය සාකච්ඡා කිරීමේදී එ හා බැඳුණු ස්වයංපෝෂණය (self sufficiency) හා පරිභෝජනය සඳහා ඇති ආහාර ප්‍රමාණය (food availability) යන සංකල්පයන් හා ආහාර සුරක්ෂිතතාව යන සංකල්පය අතර ඇති සම්බන්ධතාවය ද, වෙනස්කම් ද හඳුනාගැනීම වැදගත් වේ. ඒ අනුව, මෙම ලිපියේ පළමු අරමුණ වන්නේ ඉහත සංකල්පයන්ගේ සම්බන්ධතාවයන් හා වෙනස්කම් හඳුනා ගැනීමයි. ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ ඇගයීම දෙවන අරමුණ වන අතර සෑමව ආහාර සුරක්ෂිතතාව ප්‍රගා කර ගැනීම සඳහා දේශීය කෘෂිකර්මාන්තයේ වැදගත්කම පිළිබඳව සාකච්ඡා කිරීම අවසාන අරමුණ වේ.

ජාතික, ප්‍රාදේශීය හා කුටුම්භ මට්ටමෙන් ආහාර සුරක්ෂිතතාව සාකච්ඡාවට භාජනය කෙරේ. ඒ අතර ඉතා වැදගත් වන්නේ කුටුම්භ මට්ටමෙන් ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳව කෙරෙන විශ්ලේෂණයයි. මක්නිසාදයත්, එය සුක්ෂම විශ්ලේෂණයක් වන අතර එය රටක ජනතාවගේ විවිධ ස්තරයන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳව කෙරෙන ඇගයීමක් වන බැවිනි. “පවතින මිල ගණන් යටතේ ඒ ඒ කුටුම්භය සඳහා ලබා ගත හැකි මූලික පෝෂ්‍ය පදාර්ථ අඩංගු ආහාර පැස ලබා ගැනීමට ප්‍රමාණවත් වූ ආහාර සැපයුම” ආහාර සුරක්ෂිතතාව ලෙස හැඳින්වේ. මෙහි දී, අවධාරණය කරන්නේ ඒ ඒ කුටුම්භයේ සිටින පුද්ගලයන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාවය යි. අනෙක් අතට ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ සංකල්පයේදී එය ප්‍රධාන ආහාර වර්ග කිහිපයක් සම්බන්ධයෙන් පමණක් අවධාරණය කිරීම සාවද්‍ය වේ. ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ සංකල්පය තුළ කුටුම්භයක් සඳහා ලබා ගත හැකි මූලික ආහාර පැසට අඩංගු වන ධාන්‍ය, කිරි, මස්, මාළු, එළවළු, පලතුරු, සහ සීනි යන ප්‍රධාන ආහාර වර්ග (වර්ධක, ලිපිඩ, ප්‍රෝටීන් හා විටමින්) ඇතුළත් වේ (Nimal Sandaratne; Domestic Agriculture and Food Security; Public-Private Sector

Partnership in Development; A Case for Sri Lanka, A.D.V. De Silva, Indraratna and Athula Ranasinghe, ed. 2006).

ඉහත සඳහන් නිර්වචනයට අනුව ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ සංකල්පය විශ්ලේෂණය කිරීමේදී එය මතුපිටින් දැක්වෙන ආකාරයේ සරල බවක් නොදක්වයි. මක්නිසාදයත්, ඒ ඒ කුටුම්භයේ ආහාර පැසතුළ අඩංගු මූලික ආහාර සංකලනය ආර්ථිකයේ ප්‍රධාන අංශ වශයෙන්, ප්‍රාදේශීය වශයෙන් හා ආදායම් කාණ්ඩ වශයෙන් විවිධත්වයක් දක්වන බැවිනි. අනෙක් අතට, ආහාර සුරක්ෂිතතාව නිශ්චිත ආහාර සංකලනයකින් යුතු පැසකට යටත් ව සැමදා එකම මට්ටමක නොපවතී. සෑම ජන සමාජයකම සංවර්ධනයත් සමග ආහාර සුරක්ෂිතතාවයේ පදනම වෙනස් වේ. එය ඉලක්කගත පදනමක් යටතේ වෙනස් වීමට භාජනය කළ යුතු වේ. ඒ අනුව, “ආහාර හිඟයකට මුහුණ දී ඇති රටවල් හෝ ප්‍රදේශ හෝ කුටුම්භයන් විසින් වසරින් වසර ඉලක්කගත පරිභෝජන මට්ටමක් පවත්වා ගැනීම සඳහා අවශ්‍ය මූලික ආහාර පැස ලබා ගැනීමේ හැකියාව” ආහාර සුරක්ෂිතතාව ලෙස Aldert valdes විසින් නිර්වචනය කර ඇත.

ස්වයංපෝෂණය

රටක ජනතාවගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීමේදී දේශීය වශයෙන් පිරිමසා ගැනීමේ ප්‍රමාණය ස්වයංපෝෂණය ලෙස හැඳින්වේ. නමුත් රටක වෙසෙන ජනතාවගේ සෑම ස්තරයකම සිටින සෑම කුටුම්භයකටම ලබාගත හැකි මූලික ආහාර පැසෙහි අඩංගු ආහාර වර්ග සංකලනය සම්පූර්ණයෙන්ම දේශීයව සපුරාගත නොහැකිය. එසේ වුවත්, ලබාගත හැකි ආහාර පැසෙහි අඩංගු සංකලනයෙන් ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය අඩු වැඩි ප්‍රතිශත වශයෙන් දේශීයව නිෂ්පාදනය කරගනු ලැබූ ඒවායෙන් සමන්විතය. ඒ අනුව, එක් එක් ආහාර ද්‍රව්‍යයන්ගේ ස්වයංපෝෂණ

මට්ටම ගණනය කළ හැකිය. එය කුටුම්භ මට්ටමෙන් මෙන්ම ජාතික මට්ටමෙන් ද ගණනය කළ හැකි වේ. ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධයෙන් එය ඉහළ ප්‍රතිශත අගයක් ගන්නා අතර ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්බන්ධයෙන් සාපේක්ෂව අඩු ප්‍රතිශත අගයක් ගනු ලබයි. ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණයෙන්ම ආනයනය මගින් සපුරාගත යුතු වේ. 2006 වසරේ දී දේශීය සහල් අවශ්‍යතාවය සම්පූර්ණයෙන්ම දේශීයව සපුරාගත් නමුත් 2004 වසරේදී දේශීයව පිරිමසා ගත් ප්‍රමාණය නැතහොත් ස්වයංපෝෂණ මට්ටම 92% කි.

පාරිභෝජනයට ඇති ආහාර ප්‍රමාණය

කිසියම් කාල පරිච්ඡේදයක් සඳහා පාරිභෝජනයට ඇති ආහාර ප්‍රමාණය, දේශීයව නිෂ්පාදනය කරගනු ලැබූ ආහාර ප්‍රමාණයෙන් අපනයනය අඩුකළ පසු ශේෂයට එකතු කරන ලද ආනයනික ආහාර තොගය ද, ඇතුළත්ව ගණනය කර ඇත. එම ආහාර ප්‍රමාණය අදාළ වසරේ මධ්‍ය ජනගහනයෙන් බෙදූ විට, පාරිභෝජනයට ඇති ආහාර තොගයෙහි ඒකපුද්ගල වටිනාකම (Per capita availability) ලබා ගත හැකි වේ. මෙම අගයන් ජාතික මට්ටමෙන් ගෙන කෙරෙන තුල්‍යතාමක ඇගයීමකදී කිසියම් දිශානතියක් පෙන්නුම් කරයි. නමුත් මෙම ජාතික ප්‍රමිතීන් නිශ්චිත වශයෙන්ම කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ ඇගයීමකදී සම්පූර්ණයෙන්ම නිරවද්‍ය මානයක් නොපෙන්වයි. ජනතාවගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳව තවදුරටත් සාකච්ඡා කිරීමේදී පවතින මිල ගණන් යටතේ ඒ කුටුම්භය සඳහා අවශ්‍ය මූලික ආහාර පැස මිලට ගැනීමේ හැකියාව (purchasing power) ඉතා වැදගත් වේ. එසේ නොවන්නේ නම් එම කුටුම්භයන් ආහාර අනාරක්ෂිත තත්ත්වයට පත් වේ. අනෙක් අතට, ඒ ඒ කුටුම්භය සඳහා අවශ්‍ය මූලික ආහාර පැස ලබා ගැනීම සඳහා ප්‍රමාණවත් වූ සැපයුමක් තහවුරු කිරීම සඳහා ආහාර සුලභතාව වැදගත් සාධකයකි. එහිදී ආර්ථිකයේ ආහාර ද්‍රව්‍ය බෙදා හැරීමේ ක්‍රියාවලිය (distribution function) හා එහි කාර්යක්ෂමතාව තහවුරු කිරීම වැදගත් වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව

ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ ඇගයීමේදී

ඒ ඒ ආහාර ද්‍රව්‍යයන්ගේ ස්වයංපෝෂණ මට්ටම වගේම ආනයනික ආහාර වර්ගවල ප්‍රමාණය හා ඒ සඳහා අවශ්‍ය විදේශ විනිමය ප්‍රමාණය සැලකිල්ලට ගත යුතු වේ. එසේම රටෙහි වෙසෙන ජනතාවගේ සෑම සතරයකටම අවශ්‍ය මූලික ආහාර පැස ලබා ගැනීමට ඇති ආහාර සුලභතාව (accessibility) සැලකිල්ලට ගත යුතු වේ. සියළුම ආහාර ද්‍රව්‍ය දේශීයව සපුරා ගැනීමට නොහැකිවන බැවින් රටේ ජනතාවට අවශ්‍ය මූලික ආහාර ද්‍රව්‍යයන්ගෙන් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයක් ආනයනය මගින් සපුරා ගැනීමට සිදු වේ. රටතුළ නිෂ්පාදනය කළ නොහැකි තිරිගුපීටි, පරිප්පු වැනි ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය සම්පූර්ණයෙන්ම ආනයනය මගින් සපුරා ගැනීමට සිදු වී තිබේ. සංවර්ධනය වූ රටවල් සම්බන්ධයෙන් සලකා බැලූව ද ඇතැම් ආහාර ද්‍රව්‍ය වෙනත් රටවලින් ආනයනය කර ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කර ගනී. අවශ්‍ය වන්නේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු වන පරිදි එම ආහාර ආනයනය කිරීම සඳහා වැය කිරීමට අවශ්‍ය විදේශ විනිමය සපයා ගැනීමයි.

ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකු වාර්තාවට අනුව, 2006 වසරේ දේශීය සහල් නිෂ්පාදනය මෙ.ටො.2,272,560 කි. ආනයනික සහල් ප්‍රමාණය මෙ.ටො.12,000 ක් තරම් වූ නොවැදගත් අගයකි. 2003/2004 පාරිභෝගික මූල්‍ය හා සාමාජ - ආර්ථික සමීක්ෂණ වාර්තාවට අනුව ගණනය කිරීමේදී දේශීය පාරිභෝජනය සඳහා අවශ්‍ය සම්පූර්ණ සහල් ප්‍රමාණයම 2006 වසරේදී දේශීයව සපුරාගෙන ඇත. එය එසේ වුවද, අයහපත් දේශගුණික තත්ත්වයන් නිසා 2004 වසරේදී සහල් නිෂ්පාදනය පහත වැටීම හේතුවෙන් 8% ක පමණ ප්‍රමාණයක් ආනයනය මගින් සපුරා ගැනීමට සිදුවිය. 2003/2004 පාරිභෝගික මූල්‍ය හා සාමාජ-ආර්ථික සමීක්ෂණ වාර්තාවට අනුව වාර්ෂික ඒක පුද්ගල තිරිගුපීටි පාරිභෝජනය කිලෝ ග්‍රෑම් 30 කි. එය සම්පූර්ණයෙන්ම ආනයනය මගින් සපුරා ගැනීමට සිදු වී තිබේ. 2005 මහ බැංකු වාර්තාවට අනුව, දේශීය සීනි අවශ්‍යතාවයෙන් 11% ක ප්‍රමාණයක් පමණක් 2005 වසරේ දේශීයව සපුරාගෙන ඇති අතර එය මෙ.ටො.54,000 කි. එම වසරේ ආනයනික සීනි ප්‍රමාණය මෙ.ටො. 418,000 වූ බව වාර්තා වී තිබේ. සමස්ත කිරි අවශ්‍යතාවයෙන් දේශීය වශයෙන් පිරිමසාගෙන ඇත්තේ 15% කි. එය කිරි ලීටර් දශ ලක්ෂ 193 කට සීමා විය. ඉතිරිය ආනයනය

මගින් සපුරා ගැනීමට සිදු විය. 2005 වසරේ පරිපුරු ආනයනය මෙ.ටො.265,786 ක් ලෙස වාර්තා වී තිබේ. 2005 වසරේ දේශීය කුකුළු මස් නිෂ්පාදනය මෙ.ටො.97,256 කි. කුරුළු උණ රෝගයෙන් දේශීය කුකුළු කර්මාන්තය ආරක්ෂා කර ගැනීම සඳහා ඔක්තෝබර් මාසයේ සිට කුකුළු මස් ආනයනය තහනම් කිරීමට සිදු විය. සුනාමි ව්‍යසනය නිසා දේශීය ධීවර නිෂ්පාදනය 43% කින් පහත වැටුණ අතර දේශීය මාළු පරිභෝජනය සීමා විය.

පසුගිය දශකය පුරාම ඒ ඒ වර්ෂයන්ගේ සියළුම ආනයනික ආහාර ද්‍රව්‍යයන්ගේ වටිනාකම සියළුම අපනයන ඉපයීම් වලින් 10% ක් නොවැඩිවීය. 2004 දී එය 7.5% ක් විය. 1951 දී එය 45% තරම් ඉහළ අගයක් ගන්නා ලද අතර වර්තමානයේදී එය සාපේක්ෂව අඩු අගයක් ගනු ලබයි. 2004 වසරේ දී ආනයනික ආහාර ද්‍රව්‍යයන්ගේ වටිනාකම සියළුම කෘෂිකාර්මික අපනයන වටිනාකමින් 2/3 ක් විය. එය ඇගයීමේ අපනයන ඉපයීම් වලින් 75% කින් තනිවම පියවා ගත හැකි විය. සියළුම කාර්මික අපනයන ඉපයීම් ආහාර ද්‍රව්‍ය ආනයන වටිනාකම මෙන් තුන් ගුණයක් ලෙස වාර්තා වී තිබේ.

ජාතික මට්ටමේ සංඛ්‍යාලේඛණ මගින් ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳව කිසියම් විශ්වාසනීය භාවයක් පෙන්වුම් කළ ද, කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳව සැහීමකට පත් විය නොහැකිය. 2003/2004 වසරේ ශ්‍රී ලංකා මහ බැංකුව මගින් පවත්වන ලද පාරිභෝගික මූල්‍ය හා සමාජ - ආර්ථික සමීක්ෂණයට අනුව, වෛද්‍ය පර්යේෂණායතනය මගින් නිර්දේශ කර ඇති පුද්ගලයෙකුගේ දෛනික කැලරි අවශ්‍යතාවය කැලරි 2,015 කි. එම සංඛ්‍යාව කැලරි 1,612 කට වඩා අඩු වන්නේ නම් ඔවුන් මන්දපෝෂණයට ලක්වීමට ඇති අවදානම 80% ක් බව වාර්තා කරයි. එම වාර්තාවට අනුව ජනගහනයෙන් 36% ක් දෛනික කැලරි අවශ්‍යතාවය සපුරා ගැනීමට අපොහොසත්ව සිටී. ඊට අමතරව ජනගහනයෙන් 13% ක් මන්දපෝෂණය සඳහා ගොදුරු වීමේ අවදානමට ලක්වී සිටී. ආර්ථිකයේ ආංශික සංයුතිය සැලකීමේදී වතු අංශයේ ජනගහනයෙන් 29% ක් දෛනික කැලරි අවශ්‍යතාවය සපුරා ගැනීමට අපොහොසත්වී සිටී. එය 1996/97 පාරිභෝගික මූල්‍ය සමීක්ෂණයේ

දැක්වෙන 21% වූ ප්‍රතිශතය හා සසඳන විට වැඩිවීමේ ප්‍රවණතාවයක් දක්වා ඇති අතර තත්ත්වය ක්‍රමයෙන් පිරිහීමක් පෙන්වයි. අනෙකුත් අංශයන්ට සාපේක්ෂව වතු අංශයේ ජනතාවගේ දෛනික කැලරි අවශ්‍යතාවය සපුරාගන්නා ප්‍රතිශතය 50% ට වඩා අඩුය. පලාත් වශයෙන් සලකා බැලීමේදී ශක්තිය ලබා ගැනීම සඳහා ජනතාවට ඇති අවකාශය 40% සිට (නැගෙනහිර පලාත) 27% (උතුරු මැද පලාත) දක්වා වෙනස් වේ. මන්දපෝෂණ අවදානම පිළිබඳ ප්‍රතිශතය උතුරුමැද, වයඹ, උතුරු පලාත හා සබරගමුව ජාතික මට්ටමේ අවදානමට (12.7%) වඩා අඩු අගයක් ගනී. නමුත් බටහිර සහ දකුණු පලාත් සඳහා 14% අගයක් වාර්තා කරයි. නාගරික අංශයේ මන්දපෝෂණ අවදානම ඉහළ මට්ටමක පැවතීම එයට හේතුවයි.

ආහාර සුරක්ෂිතතාව සඳහා කෘෂිකාර්මික අංශයේ වැදගත්කම

කෘෂිකාර්මික ප්‍රතිපත්ති සහ එහි ප්‍රගතිය කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව සම්බන්ධයෙන් ඉතා වැදගත් වේ. ජනගහනයෙන් අඩකටත් වඩා වැඩි ප්‍රතිශතයක් වූ ග්‍රාමීය ජනතාව සෘජුවම හා වක්‍ර ලෙස කෘෂිකාර්මික කටයුතු වලින් ආදායම් උපයන්නෝ වෙති. කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය, ඉඩම් භුක්ති ක්‍රමය හා කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන්ගේ මිල ගණන්, ආහාර සුරක්ෂිතතාව තීරණය කරන ප්‍රධාන සාධකයෝ වෙති. අමාත්‍යා සෙන් ට (Amathya Sen) අනුව, ආහාර ලබාගැනීමේ “හිමිකම” තීරණය කිරීම සඳහා ආහාර නිෂ්පාදනය සෘජුවම බලපානු ලැබේ. කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම, විශේෂයෙන්ම කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනයන්ගේ ඵලදායිතාවය ඉහළ දැමීම ග්‍රාමීය දුප්පත් ජනතාවගේ කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව ඉහළ දැමීම සඳහා හේතු වේ. එය ඔවුන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ විශ්වාසය ගොඩනැගීම සඳහා බලවත් සාධකයකි. දුප්පත්කම පිටුදැකීම, රැකියා ව්‍යුක්තිය අඩුකිරීම, ග්‍රාමීය ජනතාවගේ ආදායම් මට්ටම ඉහළ දැමීම, ආදායම් බෙදීයාමේ විෂමතා අඩු කිරීම සඳහා කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම බලපෑමක් ඇති කළ හැකි උපාය මාර්ගයකි. විශේෂයෙන්ම ග්‍රාමීය මට්ටමේ රැකියා නියුක්ති ඉඩප්‍රස්ථා සඳහා විකල්ප මාවත් සකසා ගැනීමට කෘෂිකාර්මික

නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම හේතු වනවා සේම එය ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම සඳහා පිටුවහලක් වේ.

සමස්ථ ආර්ථික වර්ධනය සහ එය විවිධාංගීකරණයට භාජනය කිරීමට ජාතික මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම ඉතා වැදගත් සාධකයකි. ඒ සමගම කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම සඳහා කෘෂිකාර්මික සංවර්ධනයට විශාල කාර්යභාරයක් සිදුකළ හැකිය. සෘජුවම හෝ වක්‍රව ජනගහනයෙන් විශාල ප්‍රතිශතයක් කෘෂිකාර්මික ආදායම මත යැපෙන හෙයින් කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම තුළින් ග්‍රාමීය දිළිඳු කුටුම්භයන් සඳහා නිශ්චිතවම ආහාර ලබාගැනීමට ආහාර සුලභතාව (food accessibility) ඉහළ දැමිය හැකි වේ. නව තාක්ෂණික විධික්‍රම සහ සුදුසු හෝග කළමනාකරණ උපාය මාර්ග භාවිතය මගින් එළදායිතාවය ඉහළ දැමිය හැකි අතර ඒ තුළින් ජනගහනයෙන් විශාල ප්‍රතිශතයක් සඳහා සැලකිය යුතු මට්ටමක ආහාර සුරක්ෂිතතාවයක් තහවුරු කළ හැකිය.

කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම තුළින් විශේෂයෙන්ම යැපුම් මට්ටමේ කෘෂිකාර්මික කුටුම්භයන්ගේ මූර්ත ආදායම ඉහළ යාම සෘජුවම සිදුවේ. ඒ මගින් ආහාර ලබා ගැනීමට ඇති හැකියාව ඉහළයාම නිසා ආහාර ලබාගැනීමට ඇති “හිමිකම” තහවුරු වීම වක්‍රව සිදුවේ. අඩු මිලකට ආහාර ලබා ගැනීමට හැකිවීම තුළින් අනෙකුත් දුප්පත් කුටුම්භයන් සඳහා ද ආහාර ලබා ගැනීමට ඇති අවකාශය තහවුරු වේ. ආර්ථික සංවර්ධන උපාය මාර්ගවල දී කෘෂිකාර්මික නිෂ්පාදනය ඉහළ දැමීම සෘජුවම ග්‍රාමීය මට්ටමේ කුටුම්භයන් සඳහා ආහාර ලබාගැනීමේ හැකියාව වැඩිදියුණු වීමට හේතු වේ. ඊට සමගාමීව කාර්මික සංවර්ධනය හා අපනයනය ඉහළ දැමීම මගින් කුටුම්භ මට්ටමේ ආහාර ලබා ගැනීමේ හැකියාව ඉහළ නැංවිය හැකිය. ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කර ගැනීම සඳහා ආර්ථිකයේ වෙනත් අංශවල වර්ධනය ද කෘෂිකාර්මිකත්වයට සමගාමීව සිදු කළ යුතු වේ. කාර්මික අංශයේ සංවර්ධනයත් සමගම ග්‍රාමීය ශ්‍රමිකයින් ඒ සඳහා ඇදී යාම නිසා ග්‍රාමීය ශ්‍රම

හමුදාවේ වර්ධනය අඩු මට්ටමක පවතී. එම නිසා ආර්ථික සංවර්ධන උපාය මාර්ග වලදී ග්‍රාමීය මට්ටමේදී කෘෂිකාර්මය මත පදනම් වූ කර්මාන්ත සහ ග්‍රාමීය කර්මාන්ත සංවර්ධනය සඳහා අවධානය යොමු කිරීම වැදගත් වේ.

ශ්‍රී ලංකාවේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව දේශීය වශයෙන් කෙරෙන ආහාර නිෂ්පාදනය හෝ ජාතික වශයෙන් ආර්ථිකයේ නිමැවුම මතම රඳා නොපවතී. ඊට අමතරව ආදායම රෙදී යාම සහ සමාජ සුභසාධන ප්‍රතිපත්ති රටෙහි ජනගහනයෙන් විශාල ප්‍රතිශතයකගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම සම්බන්ධයෙන් ඉතා වැදගත් වේ. තෙල් මිල ඉහළ යාමේ ප්‍රචණ්ඩ ජාත්‍යන්තර තලයේ සංවර්ධනය සම්බන්ධයෙන් කෙරෙන අයහපත් බලපෑම තුළ දේශීය වශයෙන් පීඩාවට පත්වන ජන කණ්ඩායම්හි කුටුම්භයන්ගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම සඳහා දේශීය කෘෂිකාර්මික සංවර්ධනය හා දිළිඳු ග්‍රාමීය ජනතාවගේ ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ විශ්වාසය පවත්වාගෙන යාම අත්‍යවශ්‍ය වේ. ආහාර සුරක්ෂිතතාව පිළිබඳ ගැටළුව අඩු සංවර්ධනයේ පිළිබිඹුවකි. දේශීය වශයෙන් ආදායම් රෙදී යාමේ විෂමතාවය හා ගෝලීයකරණයේ අයහපත් බලපෑම තුළ පීඩාවට පත්වන ජන කණ්ඩායම් හි ආහාර සුරක්ෂිතතාව තහවුරු කිරීම සඳහා ආරක්ෂක දැලක් එළීම රාජ්‍ය සමාජීය ප්‍රතිපත්තීන්හි ප්‍රධාන කාර්යයන් වේ. ඒ සඳහා දිළිඳු සහන වැඩ සටහන්, මාතෘ පෝෂණ වැඩසටහන් ආදියට ලක් වුවත් සඳහා වූ වැඩසටහන් හා ළමා පෝෂණ වැඩසටහන් ආදිය මගින් පීඩාවට පත්වී ඇති ජනතාවට සහන සැලසීම සඳහා විශේෂ අවදානයක් යොමු කළ යුතුය.

පී.පී. සෝමරත්න
පර්යේෂණ නිලධාරී
අලෙවි, ආහාර ප්‍රතිපත්ති හා කෘෂි
ව්‍යාපාර අංශය
 හෙක්ටර් කොබ්බෑකඩුව ගොවි කටයුතු පර්යේෂණ
 හා පුහුණු කිරීමේ ආයතනය.